

1) 'Ο μὴ στερεύων, ἀέναος σύννηθ. : Βρύοι - πηγὴ ἀστέρευτη. Δάκρυα - νερὰ ἀστέρευτα σύννηθ. Ἀκούραστος καὶ ἀστέρευτος ἐνθουσιασμός Ιδραγούμ. Σαμοθρ.³ 103. 2) Μεταφ. ἀνεξάντλητος σύννηθ. : Ἀστέρευτο βίος. Ἀστέρευτα πλούτη. Ἀστέρευτη δυστυχία σύννηθ. || Ποίημ.

Γιατ' εἶν' ἀστέρευτη σὲ κάλλη ἢ χώρα τούτη
καὶ μ' ἄλλα τόσα τὴν ἐστόλισαν οἱ χρόνοι

ΑΠροβελ. Ποιήμ. 14.

άστερέωτος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀστερίωτος Πόντ. ἀστερέγιωτος Πόντ. ἀστέρευτος Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστέρευτους Μακεδ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερεωτός < στερεώνω.

1) 'Ο μὴ στερεωθείς, ὁ μὴ ἔμπεδος, ὁ κλονιζόμενος σύννηθ. : Ἀστέρευτο μπαλκόνι - πάτωμα. β) Ἐπὶ κόρης, ἢ μὴ ἐξασφαλίσασα τὸ μέλλον της διὰ τῆς ὑπανδρείας Πόντ. (Τραπ.) : Τὸ κορίτσι μ' ἀκόμαν ἀστερέωτον ἐν'. γ) 'Ο μὴ μόνιμος ἀλλ' εὐκόλως διαλυόμενος πολλαχ. : Ἀστέρευτος γάμος. δ) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐστερεώθη ἐν τῇ ζωῇ, ὁ ἀποθανὼν εἰς νεαράν ἡλικίαν, ἢ ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ ἀποθάνῃ νέος Θήρ. Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Δακων.) : Ἡ ἀστέρευτη ἀδερφή μου Δαμαρ. Ἀ, ποῦ νὰ ν' ἀστέριωτη! Μύλασσ. Ἀστέρευτος νὰ σαι! (ἀρὰ) Θήρ. Ἐ, τὸν ἀστέρευτο αὐτόθ. Ὡ, τὸν ἀστέρευτο, ποῦ νὰ μὴ στερεώσῃ! Δακων. Νὰ φιλήσω τὸ λειψανάκι σου, ἄχαρε καὶ ἀστέρευτε! Μύλασσ. 2) Ἀκατάστατος, ἄτακτος Πόντ. β) Ἀνήσυχος, ἐπὶ νηπίου ἢ ἀσθενοῦς Πόντ. 3) Οὐς., ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν στερέωσιν Θήρ. : Ποῦ νὰ χῆς τὸν ἀστέρευτο! Ἀντίθ. στερεός, στερεωμένος (ιδ. στερεώνω).

άστερητος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστέρητος.

'Ο μὴ στερούμενος τῶν ἀπαραιτήτων : Καλοπαντρεύτηκε καὶ πέρασε ζωὴ ἀστέρητη.

άστερι τό, σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Τσακων. ἀστέρ' βόρ. ιδιώμ. ἀστέρ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀστέριον.

1) Ἀστρον μικρὸν Τσακων. β) Ἀστρον σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τ' ἀστέρια λάμπουν 'ς τὸν οὐρανό. Βγῆκαν τ' ἀστέρια σύννηθ. Ἐφ' γ' ἔνα ἀστέρ' (ἔπεσεν εἰς διάντων ἀστήρ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Τ' ἀστέρι τὸ μεγάλο (ὁ ἑσφόρος) Πελοπν. (Κορινθ.) || Φρ. Αὐτὸς κατεβάξει τ' ἀστέρια (εἶναι πολυμιαθῆς) Πελοπν. (Τριφυλ.) Τ' ῥάει τ' ἀστέρια (εἶναι ἐλαφρόνοις καὶ ὑπερόπτης) Αἰτωλ. || Γνωμ. Ἀστέρι ἔπεσε, ψυχὴ ἔσβησε (ἢ πτώσις διάντωντος ἀστέρος συμβολίζει τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστέρια | κ' ἐλαμπες καὶ σὺ μαζὶ Κεφαλλ.

Ἀς λάμπουνε ὅσο θέλουνε 'ς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,
τὰ μάθια σου δὲν ἔχουνε 'ς τὸ γόσμο τοῦτο ταίρια Κρήτ.

Ἀστέρια νὰ τὰ μάθια σου, σπαθιά τὰ δγὸ σου φρύδια
καὶ μὲ αὐτὰ μ' ἐπλήγωσες πρώτη φορὰ ποῦ σ' εἶδα αὐτόθ.

Γύρισε δὲς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄν εὗρης μαῦρο ἀστέρι,
πίστεψε πῶς δὰ σ' ἀρνηθῶ, ἄσπρο μου περιστέρι αὐτόθ. γ) Ὁ ἐλ. ῥόρος ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄστρον Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,242 : Βγῆκε τ' ἀστέρ' Αἰτωλ. || Φρ. μεταφ. Εἶν' ἀστέρ' μέσ' 'ς τ' ἄλλα τὰ πιδιά (ἐξέχει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῷ γειτονιάς

ἀστέρι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

... Πρώτη φορὰν ἀπόψε

ἀφότου ζώνω τ' ἄρματα μ' ἐξάφνισε τ' ἀστέρι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστέρας 1 β. 2) Στίγμα λευκὸν ἐν εἶδει ἀστέρος εἰς τὸ μέτωπον ζῶων Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κεῖν' τοῦ βόδ' ἔχ' ἐν' ἀστέρ' ἀνάμισα τὰ δγὸ κέρατα || Ἄσμ.

Ἐπέτυχα κ' ἐβάρεσα τὸ στοιχειωμένο ἀλάφι

πῶχει σταυρὸ 'ς τὰ κέρατα καὶ ἀστέρι 'ς τὸ κεφάλι

(Πανδῶρ. 4,621) Συνών. ἀστέραδα, ἀστέρας 3. 3) Ἀστροειδὲς κόσμημα ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος τῶν ἀξιωματικῶν δηλωτικὸν τοῦ βαθμοῦ των σύννηθ. Συνών. ἀστέρας 2.

β) Σημεῖον διακρίσεως, ὑπεροχῆς, ἐπὶ ἀνθρώπων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) : Οὐ δεῖνα ἔχ' τ' ἀστέρ' 'ς τὸν γλέφαρον. 4) Τὸ μέτωπον καὶ τὸ κέντρον αὐτοῦ Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Ναύπακτ.) κ.ά. : Ἐρριζὶ καὶ τοὺν βύρισι μέσ' 'ς τ' ἀστέρ' Αἰτωλ. Ἄν δὲν τοῦ βαρέσης μέσ' 'ς τ' ἀστέρ' τοῦ γ' ρούβ' δὲν πέφτ' αὐτόθ. Τοῦ ἤρθε ἡ σφαῖρα 'ς τ' ἀστέρι τοῦ κουτέλου Κρήτ. Τ' ἀστέρ' αὐ'νοῦ εἶν' γιουμᾶτου ζάρις Στερελλ. (Ναύπακτ.) Συνών. σταυρός. 5) Σταγὼν ἢ μικρὰ ποσότης ἐλαίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἰριδίζουσα ὡς ἀστήρ Κρήτ. Συνών. ἀστέρας 5. 6) Πληθ. ἀστέρια, παιδιὰ καθ' ἣν δύο παῖδες στρέφουν πρὸς ἀλλήλους τὰ νῶτα καὶ συμπλέκουν τοὺς βραχίονας, εἶτα δὲ κύπτει ὁ εἰς ὥστε ν' ἀνυψωθῇ ὑπτίως ὁ ἕτερος καὶ κάμνουν τὸν ἐξῆς διάλογον : Πόσα ἀστέρια εἶναι 'ς τὸν οὐρανό; — Τρία κ' ἔνα. — Σκύψε πᾶρε με κ' ἐμένα Κεφαλλ. 7) Εἶδος χαρταετοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.) Συνών. ἀστέρακι (II).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)

άστεριάζομαι Πελοπν. (Βυτίν.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστέρι.

1) Ἐκτίθεμαι εἰς τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, ἐπὶ ἐνδυμάτων τὰ ὅποια ἀπλωθέντα μετὰ τὴν πλύσιν πρέπει νὰ συλλεγοῦν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀστέρων, ἄλλως ἐπιφέρουν, καθὰ πιστεύεται, ἐξανθήματα εἰς τοὺς ἐνδυομένους αὐτὰ Πελοπν. (Βυτίν.) β) Ἀσθενῶ ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων — Λεξ. Δημητρ. : Ἀστεριάζοιτο ἡ κωπέλλα καὶ μαρᾶζώνει. Μετοχ. ἀστεριασμένος ὁ παθὼν ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων Λεξ. Δημητρ.

2) Πληροῦμαι ἀστέρων, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Λεξ. Βλαστ.

άστερικό τό, Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀστιρ'κὸ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀστερικός.

1) Ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον ἐκάστου ἀνθρώπου ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀστερισμοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῦ ἑκαστος διατελεῖ Θράκ. (Μάδυτ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἐχει καλὸ ἀστερικό. Εἶναι κακὸ τὸ ἀστερικό του Λεξ. Δημητρ.

2) Παροδικὴ νόσος, ὑστερισμός Θήρ. κ.ά. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστρικό.

άστερινος ἐπίθ. Ἀθῆν. Λευκ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 150 ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² 78 ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 86 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστέρινους Θεσσ. ἀστερινὸς Πελοπν. (Λάστ.) ἀστερ'νὸς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστέρι καὶ τῆς καταλ. -ινος.

1) Ὁ ἐξ ἀστέρων ἀποτελούμενος ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τί λάμπεις ἐπετοῦσαν κάποια μάτια
ποῦ λές καὶ ὁ μῶλος ἔμοιαζε οὐρανό,
ἢ γῆ θαρεῖς ἀστέρινα παλάτια.

2) 'Ο ἔχων άστέρας ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν. — Λεξ. Βλαστ.: Νύχτ' άστέρην ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν. 3) 'Ο ὁμοιος πρὸς άστέρη ΙΠολέμ. ἔνθ' άν.: Ποίημ.

*Εχουν άστέρην ματιὰ | ποῦ πάντα λαμπυρίζει,
ἔχουν 'ς τὰ στήθη των φωτιὰ | ποῦ καίει καὶ δροσίζει.

4) 'Ο ἐκ τῶν άστέρων προερχόμενος — Λεξ. Πρω.: 'Αστέρ-
ρινο φῶς. 5) 'Ο ἀναφερόμενος εἰς τοὺς άστέρας 'Αθῆν.
Θεσσ. — Λεξ. Δημητρ.: Ξέρει τ' άστέρηνο ἀλφάβητο (γνωρίζει
άστρονομίαν) 'Αθῆν. 6) 'Ο φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου λευ-
κὸν άστεροειδὲς στίγμα, ἐπὶ ζῶων Λευκ. Πελοπν. (Λάστ.)
'Ασμ.

*Αφεδοκαβαλλίκευες τ' άστέρηνο μονάρι,
ὀπῶχει άστέρι 'ς τὴ γορφή κι άστέρι 'ς τὰ καπούλια
Λευκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστερᾶτος. 7) Οὐς., ὁ άστὴρ
ἑωσφόρος 'Ηπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστέρης 1 β.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αστρινὸς ὡς κύριον ὄν. 'Ηπ. καὶ
'Αστρινὸς ὡς ἐπών. 'Ηπ. (Ζαγόρ.)

άστερολάμπω ΦΠανᾶ Λυρικ. 124 — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ ρ. λάμπω.

Λάμπω ὡς άστὴρ ἔνθ' άν.: Ποίημ.

'Εκεῖ π' άστερολάμπουνε | συντρίμμι δοξασμένα
καὶ κόκκαλ' άγιασμένα | ἡ λησμονιὰ κρατεῖ

ΦΠανᾶς ἔνθ' άν.

άστερομμάτης ἐπίθ. ΑΤανάγρ. 'Αγγελ. ἐξολοθρ. 226

— Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. άστέρι καὶ μάτι.

'Ο ἔχων ὀφθαλμοὺς ὁμοίους πρὸς άστέρας ἔνθ' άν.:
'Αστερομμάτα ὀχιά τοῦ θανάτου ΑΤανάγρ. ἔνθ' άν.

άστερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Φεν.) Θηλ. άστέρω 'Ηπ.
Πελοπν. (Καστρ. Λάστ.) — ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,193 άστέρων
Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) 'στέρω Πελοπν. (Καστρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι. Πβ. άστερουλλός.

1) 'Ο ἔχων άστροειδῆ, λευκὴν συνήθως, κηλῖδα εἰς τὸ
μέτωπον, ἐπὶ ζῶων 'Ηπ. Πελοπν. (Φεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν.): 'Αστερὸ πρόβατο Φεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστε-
ρᾶτος. β) Θηλ. 'Αστέρω, ὄνομα φορβάδος φερούσης
λευκὸν στίγμα εἰς τὸ μέτωπον ΑΒαλαωρ. ἔνθ' άν.: Ποίημ.

... Κε ἀπὸ τ' άστέρι ποῦ 'χε

καταμεσῆς 'ς τὸ μέτωπο τὴν ἔκραζαν 'Αστέρω.

γ) 'Ονομα νεράιδας Πελοπν. (Λάστ.) 2) Προβατίνα
τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν Πελοπν. (Καστρ.)

'Η λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικὸς ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αστέρω Πε-
λοπν. ('Αροάν. Κορινθ.) 'Αστέρων Θεσσ. Στερελλ. ('Αράχ.)

άστεροσκοπεῖο τό, λόγ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. άστεροσκοπός.

'Ιδρυμα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετάζεται ἡ θέσις καὶ ἡ κίνησις
τῶν άστέρων καὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων.

άστερουδάκι τό, πολλαχ.

'Υποκορ. τοῦ οὐς. άστερούδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Πολὺ μικρὸν άστρον: Καὶ θωροῦσα ἐκεῖ ἀπάνω κᾶτι
άστερουδάκι καινούργια, ποῦ τὸ φῶς τους μοῦ χάδευε τὴν
ψυχὴ ΓΨυχάρ. 'Ονειρ. Γιαννίρ. 65. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
άστερούδι.

άστερούδι τό, πολλαχ. άστερούδ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Υποκορ. τοῦ οὐς. άστέρι διὰ τῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὸν άστρον: 'Ο ροῦς τῆς ὁ τρυφερὸς μόλις ξυπνοῦσε
νὰ φέξῃ σὰν τ' άστερούδι ποῦ γλυκοτρέμει ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ
ἀδέρφ. 447. Συνών. άστεράδι, άστεράκι, άστε-
ρουδάκι, άστράκι (ΙΙ), άστρίτσι, άστρόπουλλο,
άστρούδι, άστρουλλάκι, άστρούλλι, άστρού-
τσικο.

άστερούλλης ἐπίθ. ἀμάρτ. 'στερούλλης Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλλης.

'Ο ἔχων μικρὸν λευκὸν άστεροειδὲς στίγμα εἰς τὸ μέ-
τωπον, ἐπὶ βοὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστε-
ρᾶτος. 'Η λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ
ἀδέρφ. 9.

άστερουλλὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. 'στερουλλὸς Εὐβ. (Κύμ.)
Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. άστερούλλι ὡς καὶ άστέρι-ά-
στερός, ζώνη-ζωνός, κούμαρο-κουμαρός, μέ-
λισσα-μελισσός κττ.

'Αστερᾶτος, ὁ ἰδ.

άστεροφωτισμένος ἐπίθ. Μποέμ. Ντόπ. ζωγραφ. 32.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ φωτισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. φωτίζω.

'Ο ὑπὸ άστέρων φωτιζόμενος: 'Ο οὐρανὸς ἄπλωνε άστε-
ροφωτισμένη περίσσια τὴν ἀγκαλιὰ του.

άστεροφώτιστος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 158.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ ρ. φωτίζω.

'Ο φωτιζόμενος ὑπὸ άστέρων: 'Αστεροφώτιστα παλάτια.

άστερόφωτος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 73.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. άστερόφωτος.

'Ο ὑπὸ άστέρων φωτιζόμενος: 'Αστερόφωτα παλάτια.

άστέρφεντος ἐπίθ. ΑΜαβίλ. 'Εργα 128.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερφεντός <στερ-
φεύω.

'Ο μὴ στερεῦων ποτέ, ὁ άστείρεντος: Ποίημ.

Τῆς μίσηρας τὸ χρυσὸ καὶ άστέρφεντο ποιάμι.

άστρεχτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. άστρεχτα ΠΒλαστοῦ

'Αργὼ 132 άστρεγα ΠΒλαστοῦ 'Αργὼ 208 άστρεα Νάξ.
('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. άστρεχτος.

1) 'Απαράδεκτα Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ω
βολεὰ τὴν ἡγορίζες, άστρεα, δὲ δὴ σιτρούμεστα! (ἐπὶ ἀντικα-
νονικῆς βολῆς κατὰ τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας). 2) 'Α-
κουσίως ΠΒλαστός ἔνθ' άν.: Ποίημ.

Καὶ με τὸ γέλιο σου άστρεχτα ξελύθηκε ἡ βασκάνια
ἔνθ' άν. 132.

άστρεχτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. άστρεχτος 'Ηπ. άστρε-
γος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. άστριγος 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μα-
κεδ. (Βλάστ.) άστρεος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στρεχτός <στέργω.
Παρ' 'Ησυχ. τύπ. «άστεκτος· ἀφόρητος, ἀβάστακτος».

1) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν στέργει τις, ἀπαράδεκτος
Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Αστρεχτος ὁ
λόγος σου Λεξ. Δημητρ. Παῖξε καλὰ νὰ μὴν εἶναι άστρεες οἱ
τοπές σου 'Απύρανθ. 2) 'Ο μὴ στέργων, ὁ ἀτίθασσος
'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) 3) 'Ο μὴ ἀρκούμενος
εἰς τι, ὁ ἀνευχαρίστητος 'Ηπ. Μακεδ. (Βλάστ.)

άστερώνω σύνηθ.

'Εκ τοῦ μεταγν. άστερόω.

1) Μετβ. ποικίλλω τι δι' άστέρων ἔνθ' άν.: Ποίημ.

'Απλώνουν τὰ φτερούγια τους κ' ἐπάνωθὲ του ἀνοίγουν
βαθύν, ἀπέραντο οὐρανὸ καὶ τοῦ τὸν άστερώνουν
ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,212.

Μιὰν 'Απριλιάτικη βραδεῖα, | μιὰ νύχτ' άστερωμένη
ψηλὰ 'ς τοῦ Πίνδου τὰ βουνὰ | μονάχος μου καθόμουν

ΚΚρυστάλλ. 'Εργα 1,23. 2) 'Αμτβ. πληροῦμαι άστέρων

